

Montilla, l'home amb atributs

PILAR RAHOLA

Ni qualitats ni característiques rellevants, així és l'**Ulrich** que **Robert Musil** va convertir en paradigma de l'home modern, enfrontat al seu propi caos. I així prometia ser, a primera vista, el polític que aquests dies enfronta el seu repte més decisiu: governar el seu país. **José Montilla** semblava l'home sense atributs, quan va arribar, desproveït de brillantor, a una inhòspita tribuna que havia gaudit de millors oratòries i verb més vibrant.

No era estètic, ni divertit, ni apassionat, ni era capaç d'apujar la libido ciutadana amb grans quimeres. Només era un home corrent elevat, per un capritx de la història, a un cim impropri. No obstant, de la mateixa manera que el matemàtic **Ulrich, Montilla** ha anat incorporant teles a la seva nuesa i de cop, en el fragor del debat, hem descobert els inesperats atributs de l'home sense atributs. Sense cap dubte, li han guanyat totes les batalles: **Mas** per convincent, **Piqué** per brillant, **Carod** per seductor, **Saura** per creïble, però **Montilla** ha guanyat la guerra. I així, sense alçar la veu, ni acolorir el verb, ha aconseguit aturar els míssils, esquivar els dards, enviar algunes fletxes i donar la mà a tothom, en un equilibri de temperància i solidesa que no són gaire comunes. Va arribar al Parlament mirant cap amunt, situat l'ego dels seus col·legues més enllà de la seva vista. Però en surt mirant cap avall, investit del caràcter presidencial que encara no té, però que ja sap portar. Perquè si alguna cosa ha aparegut en les rèpliques parlamentàries és el **Montilla** president. Corretjós en el verb, tranquil en la forma, institucional en la litúrgia. De tots els moments, l'instant màgic de la seva defensa del català davant d'un **Piqué** caracteritzat de **Rivera**. **Montilla** no fa proclames almogàvers, ni domina l'idioma amb la precisió d'un **Carod**, ni usa la retòrica mística d'**Artur Mas**, però poques vegades he percebut un discurs nacional més impecable. Potser perquè no neix de l'estètica, sinó de l'ètica.

Va dir **Albert Camus**, de l'**Ulrich** de **Musil**, que l'adorava pels seus fracassos. A **Montilla**, molts li han perdonat la vida per la seva aparent mediocritat. No formava part del pa amb tomàquet polític, no presentava les

característiques dels déus, no se li coneixien atributs, més enllà dels que habiten en les tenebres dels partits. I no obstant, avui sabem que aquest home té tants ressorts que, igual que **Ulrich**, no va estar mai nu. Només ho va semblar quan ens encegaven els focus de les estrelles rutilants.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 25 de novembre de 2006